

Té futur l'Acció Catòlica?

Dm, 02.03.2010 Cori Casanova - ReligioCat

Arrel d'una conversa sobre la dificultat per a viure la fe en mig del nostre món, compartint la vida amb els homes i dones del nostre temps i en un moment de replantejament de l'Acció Catòlica General a l'Església espanyola m'animo a escriure sobre la situació de l'Acció Catòlica a casa nostra. I em demano pel sentit que pot tenir en el moment actual de món i d'Església l'AC. Ningú nega la forta devallada dels moviments juvenils d'AC (que cal situar també en el context de la crisi de l'associanisme juvenil civil). Essent com són la font dels moviments adults, la seva crisi fa preveure en un futur no massa llunyà una devallada dels moviments adults.

Voldria aportar un primer nivell de reflexió, sobre la necessitat de que l'esperit i els objectius de l'AC catòlica -no dic les formes concretes, no dic les estructures sovint excessivament rígides, no dic els mètodes, que no deixen de ser mitjans en funció d'uns objectius- trobin el seu lloc en la nostra Església Catalana.

Permeteu-me un cert fonamentalisme: com ho farem per a viure "a l'intempèrie", sense esdevenir grup marginal de la societat, i sense perdre el fonament últim de la nostra existència, Jesús el Crist? Al costat d'experiències i vivències eclesials valuoses on la comunitat de fe engloba la gran majoria d'àmbits de la vida (familiar, celebratiu, escolar, ...), quins mitjans ens donem per a acompanyar i formar laics cristians que visquin en mig del món amb creient, no creients, agnòstics càlids, ateus militants, i agressius antieclesials el seu dia a dia sense renunciar mai a la seva identitat i intentant portar a les diferents fronteres del nostre món els valors evangèlics? Aquests han estat des del Vaticà II els objectius de l'Acció Catòlica (nom veritablement poc afortunat pels temps que còrren, però fruit d'una història valuosa i compromesa a Europa i a Amèrica Llatina com també a la resta dels continents).

Partim d'una primera afirmació: el Concili Vaticà II donà carta de ciutadania a un Església que no s'auto comprén en oposició al món, sino al costat dels homes i dones del seu temps (GS) compartint amb ells "joies i esperances". Això ens allunya d'una concepció sectària, autoexcloent, autoreferencial... però a la vegada ens demana una presència de laics actius i compromesos en les complexes i ambigües realitats quotidianes...

Hi ha el risc de repensar l' AC des de l'estratègia, sigui d'oposició a nous moviments amb plantejaments i metodologies i espiritualitats diferents, sigui des de la necessitat de la supervivència. Un primer nivell, probablement el més important, és la dimensió espiritual que ens evita de caure en plantejaments merament estratègics. Repensar l' AC no és només una qüestió organitzativa, que també ho és; no és només un tema de supervivència dels moviments que moguts pel mateix impuls històric del Vaticà II han cregut que l'Evangelització del món es juga fonamentalment a través dels laics que viuen en territoris de frontera, amb no creients , creients d'altres religions i cristians de compromisos i espiritualitats diverses. Tot i que també ho és.

Repensar l'AC vol dir refer, bastir, explicitar una espiritualitat, una experiència de Fe que permeti que la dura experiència de la soledat en mig del món, el fracàs de moltes iniciatives que hom diria que estàn en la línia del que Jesús deu voler pels homes i dones, l'experiència del mal i del sense sentit de tantes coses del món que ens ha tocat viure, sigui l'espai privilegiat de l'encontre amb Déu a través dels homes, sigui malgrat tot crida a l'Esperança, experiència d' Església i lloc de pregària i de reconeixement del Déu que es fa present en la "Galilea dels pagans".

Si l'experiència en la frontera no esdevé experiència de Fe i per tant, experiència de l'Amor de Déu , per a mí home/dona concret i pels homes del meu temps, la presència en el món queda reduïda a un imperatiu ètic que, gràcies a Déu, podem compartir amb molta gent que ens envolta i que no comparteix la nostra fe.

Acompanyant tot això caldrà una veritable experiència comunitària, celebrativa, religiosa - en el sentit més profund del terme, que ens permet re-lligar l'experiència humana al Trascendent, i que ens fa entendre, en certa manera el nostre món com a "teàndric": experiència totalment humana i a la vegada totalment divina.